

DANA COMNEA

(Teatrul Giulești)

1. Cunosc repertoriul; dar îl cunosc tot așa cum aș consulta un meniu, din care nu știu ce mi se va oferi — pentru că alegerea repertoriului nu ține seama de destinul actorului, înainte de a lua în seamă calitatea publicului. Din această cauză, se creează situații în care repertoriul este acceptat ca o obligație de serviciu și nu ca o cerință intimă a interpretului, prin urmare a colectivului de teatru. Apoi, din experiență, știu că un început de stagiune arată în propuneri altfel decât un sfârșit. Vreau să spun că intenția de a alcătui un repertoriu este altceva decât un program ferm; sînt filiere prin care aceste intenții își modifică structura, calitatea, așa că forma de repertoriu care se propune, nu aduce în lumină decât un ansamblu de care eu iau cunoștință ca spectator fără opinie; și-atunci, nu pot judeca decât în calitate de spectator ce mi se conferă. Deci, cum sînt privit eu ca spectator? Mi se oferă un program în care predomină comedia, gen mai ușor de digerat, deci mai puțin consistent.

2. La a doua întrebare s-ar putea răspunde afirmativ: există un echilibru al programului, tocmai în această limită a lui. E un program al savorilor ușoare, care poate atrage publicul în permanență, fără însă a-i da putința să găsească în el valențele spectacolului de teatru modern.

3. Interesul publicului pentru teatru trebuie stimulat, după mine, chiar cu riscul unor spectacole care să nu fie dominate de criterii de ordin financiar. Cred că **Gilcevil** din **Choggi**, **Măsură pentru măsură** și **După**

cădere vor fi spectacole de rezistență ale stagiunii; dar, pe lângă ele, nu găsesc rostul unui spectacol ca **Tache, Ianche și Cadîr**, o piesă atît de cunoscută și atît de mult jucată încît nu mai poate sluji nici unui obiectiv.

4. Cît privește colectivul de actori, lucrurile stau ca și pînă acum: spectacolul bun este un stadiu de dezvoltare, spectacolul prost, un stadiu indiferent, care prin repetare poate deveni nociv. Am văzut însă și cazuri în care lucrurile s-au petrecut invers...

5. Ca actor privesc programul cu o strîngere de inimă, căci el trebuie să-mi ofere o consistență nouă și nu o reeditare.